

komme bort fra det Tillæg, der betales paa Hurtigtogbilletter.

Maa jeg i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at, saa vidt jeg ved, er Forholdet i Tyskland det, at der ikke skal købes Hurtigtogbillet, naar det ikke drejer sig om en Strækning af mere end 40 Km. Det er selvfølgelig ikke dette Tal, 40 Km., jeg vil hænge mig i, men for disse ganske korte Strækninger vilde jeg anse det for en Fordel, om vi kunde blive fri for disse forhøjede Takster. Jeg har dog ikke det allerfjerneste imod, at vi tage lidt mere særlig paa de mellemlange Rejser, thi ifølge min Formening er det egentlig dem, som betale forholdsvis mindst efter de nuværende Takster.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa finansielle Betragtninger. Der er jo fra forskellige Sider gjort mange Bemærkninger til det foreliggende Forslag og ganske særlig med Hensyn til den finansielle Status, som vi have for Øjeblikket. Jeg kan der i det hele slutte mig til de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Finansminister og de ærede Medlemmer for Løvel (Anders Nielsen), Nørresundby (Jensen-Sønderup) og Æbeltoft (N. Neergaard). Det er ganske rigtigt, at vi efter det sidst aflagte Statsregnskab staa med en ganske god Balance i Øjeblikket, men jeg er enig med de Herrer i, at vi staa overfor Tider, der ikke ville bringe saa store Overskud i vor Statskasse, som vi have i Øjeblikket. At gaa hen og afholde de store Beløb, som der nu er Tale om til Lønningsforhøjelser, af Kassebeholdningen vilde være en uforvarselig Finanspolitik. Men, som sagt, de rent almindelige finansielle og økonomiske Betragtninger skal jeg ikke komme ind paa.

Derimod havde jeg tænkt ganske kort at tage en Udtalelse op, som jeg erindrer saa tydeligt fra sidste Behandling af Finanslovforslaget fra i Fjor, og som vi for Resten have hørt saa tit, men som kom særlig klart frem den Gang, idet det fra Socialdemokraternes Side blev udtalt, at en saadan Finanslov kunde de ikke stemme for; thi det var, blev der sagt, en Overklasselov, det var Overklassen, som fik de store Bevillinger paa Finansloven. Jeg kan ikke give en saadan Betragtning Medhold. Jeg kunde til Nød indrømme, at det har været saadan og har været det i alt for høj Grad i tidligere Tider, men de Herrer maa indrømme, at der i de senere Tider, og særlig siden Venstre er kommet til Styret, er sket meget store Fremskridt netop i Retning af paa Finansloven at

komme de smaa og uheldigt stillede i Samfundet til Hjælp. Jeg har i den Anledning ret nøje undersøgt Statsregnskaberne fra Aarene 1894—95 og 1901—02, altsaa med en Afstand af 7 Aar, svarende til det Tidsrum, der ligger mellem 1901—02, da Venstre kom til Magten, og det kommende Finansaar, 1908—09. Hvad jeg har villet, er at pille de saakaldte humane Bevillinger ud, se, hvad der er gjort til Fordel for de smaa i Samfundet, og drage en Sammenligning mellem det, der er gjort for dem, og det, der sker ved Finansloven i ren Almindelighed. Som humane Udgifter tager jeg de Beløb, der ydes til Smaafolk — hermed forstaaer jeg alle de Menesker, som vel med Rette omtales som dem, der ere de daarligst stillede i Samfundet — til faglig Oplæring, til Støtte i deres Bedrift paa forskellig Maade, og jeg deler dem i nogle Underafdelinger saaledes, som de naturligt høre sammen. Jeg har saaledes taget Bevillingen til Fiskere, til Husmænd, osv. og alle den Slags Bevillinger, om hvilke det paa Finansloven udtrykkelig siges, at de gives til Understøttelse til ubemidlede, f. Eks. til Skolegang og Oplæring paa forskellig Maade. Man vil da finde, at af saadanne Bevillinger blev der i 1894—95 givet et Beløb paa kun lidt over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. I 1901—02, paa det Tidspunkt, da Venstre kom til Magten, var Beløbet steget til 884,000 Kr. og paa det foreliggende Finanslovforslag, som man vel endda for at bringe dets Tal paa lige Fod med de andre Tal maatte supplere med den kommende Tillægsbevillingslov og de Ændringer, som foretoges under Finanslovbehandlingen her i Tinget, er der foreslaaet over $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Maalt med absolutte Tal ere altsaa Bevillingerne til disse Formaal i den Tid, Venstre har staaet ved Styret, stegne med 80 pCt., medens de fra 1894—95 til 1901—02 kun vare stegne med 39 pCt. Altsaa, Stigningen i de 7 Aar fra 1901 til nu er dobbelt saa stærk som Stigningen i de foregaaende 7 Aar. Paa lignende Maade forholder det sig med de Beløb, som af Statskassen ydes til gamle, fattige og syge. Hertil bevilgedes i 1894—95 $5\frac{1}{5}$ Mill. Kr. I 1901—02 er Tallet steget til godt 8 Mill., og paa det foreliggende Finanslovforslag ere vi lige oppe ved 14 Mill. Det er en Stigning af 71 pCt. siden 1901. Det er en Udvikling, som Venstre kun kan være tilfreds med. Det kan med fuld Ret pege tilbage paa den og sige: Kunne I se, vi have alligevel gjort adskilligt for de smaa i Samfundet.

Jeg indskyder den Bemærkning, at ved